

hed i ansættelsen, bedre arbejdsforhold og måske en højere lønindplacering.

Og så til sidst: Jeg tror egentlig ikke, at mange sygeplejersker finder, det er særlig sjovt at strejke. Det er ikke behageligt at svigte de menneskelige forpligtelser, som jo i høj grad er forbundet med sygeplejerskens job, og samtidig er det psykisk belastende at være i konflikt.

Jeg argumenterer for, at vi skal finde en mere civiliseret måde at løse konflikterne på, en mere menneskelig og mere værdig måde. Strejke var engang et nyttigt våben i kampen mod arbejdsgiverne. Nu hører det fortiden til. En ny måde at løse arbejdsstridigheder på vil blive til glæde for alle parter i en konflikt. Jeg ved godt, at det ikke giver noget netop her og nu, og jeg ved, at det her indgreb ikke giver noget til sygeplejerskerne, men vi må se at komme over det her og så se at få lavet nogle bedre systemer i fremtiden.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Regeringen beklager dybt, at vi står i den situation, at det skridt, vi har måttet tage, overhovedet er nødvendigt.

Vi konstaterer nu, at til og med fredag er 7.500 operationer blevet aflyst, operationer, som er nødvendige, for at de pågældende kan blive helbredt og befriet for lidelser. Vi konstaterer om forundersøgelser, at der til og med i morgen er aflyst 35.000 forundersøgelser. Forundersøgelser er nødvendige, for at man overhovedet kan få konstateret, hvad der er i vejen, og komme i gang med behandlingen. Igen er det mange tusinde patienter, som nu må imødesee forlængede lidelser eller smerter. For slet ikke at tale om, hvis man ved forundersøgelsen opdager noget, som kræver en ekstra hurtig indsats.

De ældre og de syge er ofte helt afhængige af den hjemmesygepleje, de får. 18.000 personer er i dag frataget sygeplejen. Det er meget utrygt for de pågældende. Selv om læger og sygehuse og pårørende til en vis grad kan afhjælpe problemerne, så har vi fundet – forhandlingssituationen taget i betragtning – at vi nu må tage skridt til at få genoprettet de sædvanlige rutiner.

Så vil jeg gerne benytte lejligheden til over for parterne at kvittere for, at nødberedskabet har fungeret, men nødberedskabet ændrer ikke ved den situation, at der aflyses et meget stort antal operationer, at der aflyses et meget stort antal forundersøgelser, at der er adskillige tusinde personer, der er frataget hjemmesygeplejen.

Det er fremgået med al ønskelig tydelighed i de seneste dages debat, at parterne ikke selv kan løse konflikten. Jeg havde lejlighed til at mødes med parterne for 1 uge siden. Der var ikke ved den orientering, jeg fik fra parterne, noget som helst signal om, at der var lyspunkter, at der var ideer, der kunne bidrage til en løsning. Jeg mødtes igen med parterne i aftes og må konstatere – med en ægte jysk underdrivelse – at der ikke er flyttet mange bjerge på de 8 dage. Der er ikke flyttet noget som helst. Situationen er fuldstændig fastlåst.

Sygeplejerskerne har forkastet det forhandlingsresultat, som deres forhandlere havde anbefalet dem at godkende. Det har de angiveligt gjort, fordi de vil have mere i løn, end der var plads til inden for det fælles KTO-forlig, som de selv har tiltrådt. De har ikke været interesserede i eventuelt at omfordele midlerne inden for den givne ramme, fremgår det af den orientering, jeg har fået.

Arbejdsgiverne har omvendt ment, at de ikke kunne gå ud over de rammer, der var aftalt med samtlige kommunalt ansatte, og heri er de blevet understøttet af de øvrige lønmodtagergrupper inden for det kommunale forhandlingsfællesskab.

Regeringen er enig i, at de indgåede aftaler mellem KTO, mellem Sundhedskartellet, mellem Dansk Sygeplejeråd og de modstående arbejdsgivere må danne udgangspunkt for lovindgrebet. Alt andet ville lægge gift for fremtidige forhandlinger på det kommunale område, herunder ikke mindst lægge gift for fremtidige forhandlinger på sundhedsområdet.

Regeringen lægger meget stor vægt på at understøtte det danske forhandlingssystem. I den foreliggende situation fører det altså til den paradoksale situation, at regeringen må gribe ind i en konflikt, som parterne ikke selv kan løse.

Og lad mig sige om alle de filosofiske indlæg, der har været om problemstillingen med den fremtidige tro på den frie forhandlingsret: Hvad er det, der er sket siden generalindgrebet i 1985, der omfattede så godt som hele arbejdsmarkedet? Er der noget som helst bevis på, at der siden 1985 har været én eneste tendens til, at den danske model har været afsvækket? Nej, tværtimod, siden 1985 er der formentlig indgået nogle af de mest perspektivrige overenskomstresultater i historien, hvor hele overenskomstbegrebet er blevet udvidet. Der anvendes, der anlægges et langt større helhedssyn i overenskomstforhandlingerne, end vi nogen sinde har